69

# QUÆSTIO MEDICA.

## QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS manè diſcutienda in Scholis Medicorum die Jovis 13. Novembris.

## M. JOANNE-CLAUDIO DELARBRE, Doctore Medico, Præſide.

*Suntne Diuretica hydropis præcipua remedia?*

### I.

UT ſanguinis optima conſtitutio, ejuſdemque juſta & ſecundum naturam inſtituta κρᾶσις, non tantum maximi ad longiorem vitam eſt momenti, verùm ad ſanitatis integritatem conſervandam, functiones omnes ritè obeundas, & ad benè beatéque vivendum multum confert: Ita pravum ejus temperamentum ſymptomatum Iliadem invehit, vitæ longioris ſpem adimit, totiuſque individui perniciem ac ruinam continuò minatur: niſi tandem ex prudentis Medici conſilio, propriis remediis adminiſtratis, emendetur, adeo ut debita natùræque conveniens ſanguinis κρᾶσις reſtituatur. Quid enim præſtantius; quid optabilius partium ſimilarium laudabili temperie, organicarum exactâ ſymmetriâ, corporis conſtanti integritate, functionum omnium, (quibus cæteris animantibus antecellit homo) abſolutâ perfectione, totius hominis firmâ valetudine: hæc ſunt ſanguinis optimè temperati commoda. Quid verò pejus, quid deterius partium intemperie & ametriâ, corporis deformitate, functionum depravatione, totius hominis infirma valetudine? Sanguinem intemperatum hæc mala ſequuntur, quibus dum quis implicatur, vitam nonniſi tædioſam & à quocunque gaudio liberam ducit. His tamen non fruſtra occurret, ſi affectu plane perſpecto, rectus atque conveniens remediorum ſelectus, quantitas idonea, utendi

ratio congrua, cuinam ſcilicet parti illa admovenda, & per quæ loca humor morbum committens, abigendus inſtituatur.

II.

INTER corporis affectus diris ſævisque ſymptomatis illud excruciantes, non multum ſeſe efferunt illi, qui à nimiâ ſuperfluâque humiditate originem ducunt. Ex iis non infrequenter accidit hydrops, qui etiamſi ſymptomatibus admodum urgentibus ægrotantem non divexet, eum tamen ſenſim ſine ſenſu, ob maximam redundantis humoris colluviem, vires dejiciendo ac obruendo, in maximum vitæ diſcrimen conjicit, ac nihil, niſi fatalem moriendi neceſſitatem brevi ſubeundam, ſperandum relinquit: Neglectis præſertim in principio adminiculis, quibus talis affectus ulterius progredi prohibetur, hinc rectè quidem poëta principiis obſta, ſerò medicina paratur, dum mala per longas invaluere moras. Ab aquâ vulgò nomen accepit hydrops, unde latinis aqua intercus, vel aqua intercutem dicitur, & in genere aquoſi ac ſeroſi humoris abundantiam & collectionem ſignificat: ob quam corpus vel pars ejus præter naturam intumeſcit. Unde affectus ille morbus in ſero vel pituitâ extra ſua vaſa effuſis, hinc in corporis habitu vel cavitate quavis præter naturam collectis appoſitè definiendus venit.

III.

HYDROPS tumor eſt vel totius corporis ab humore, vel ut ſæpiſſime, ventris tum à ſero tum à flatu. Ille à pituitâ tamquam à cauſa conjuncta originem habens, totius corporis exterioris, aut quarumdem extremarum partium, tumor eſt albus, mollis, tactui cedens, & foveam ab impreſſione relinquens, leucophlegmatia ſeu Anaſarca dicitur. Hic duplex, alter ab utris figura aſcites; alter à diſtenſo & inſtar tympani ſonante abdomine, tympanites appellatur. Hujus affectus materia unanimi omnium conſenſu ſuperflua humiditas in maſsâ ſanguineâ dignoſcitur. Verum de ipſius cauſâ inter ſe multi diſſentiunt, alii enim cum Hippocrate frigidam hepatis intemperiem accuſant, ob hæmatoſim ſcilicet depravatam, quam ipſi falsò tribuunt: quibuſcunque, ait Divinus ſenex, aqua repletum hépar, ipſam in omentum profundit, inde alvus repletur. Quidam eumdem Ariſtotelemque ſequuti, lienem aſſignant. Ille enim, ſplen, inquit, aquam ad ſe trahit è ventriculo, & ſi plus traxerit quam oportet, homo ſtatim affligitur. Hic vero, lien, ait, ſuperfluas humiditates di-

vertit & attrahit è ventriculo, ut qui ſanguineus eſt. Alii obſtructionem modo illius, modo hujus viſceris, vel renum eſſe volunt: Alii cum Fernelio nimiam vaſorum reſerationem ac diſruptionem eſſe contendunt: ſed adeo diſſentientes authores conciliabis, ſi cum frigida totius corporis ac potiſſimum ſanguinis intemperie, has permultaſque alias ac penè infinitas cauſas aſſignaveris.

IV.

VIRIUM nimia exolutio ut plurimum à ſpirituum diſſipatione, nihil niſi damnum viventibus afferre ſolet, hinc non raró Lipothymia, Syncope, Paralyſis, Apoplexia, Lethargus, omnes denique affectus, quorum cauſam, frigidam plurimi ſuſpicantur intemperiem: hinc caloris nativi, cujus orignem Divinam cœleſtem ac in ſpiritu æthereo ſubſiſtentem exiſtimant nonnulli, ſenſim fit diſſipatio, & (ut ait divinus ſenex) ad ruinam defluens frigidius redditur corpus, ac tandem in perniciem agitur. Hinc functionum omnium, ineunte morbo, non ſolum imminutio, ſed progreſſu temporis graſſante, manifeſta depravatio & ut plurimum abolitio oriuntur. Inde prava ac vitioſa humorum colluvies unâ cum Chylo in ventriculo cumulatur, mala in ejuſdem Chyli diſtributione ſanguini aſſimilatio, laudabilis alimenti in ſingulis partibus, vix ulla converſio, imo ob continuam ſpirituum diſſipationem earumdem extenuatio ac tabes ſenſim contingit. Hinc actionum animalium languor ac vacillatio, obſtructiones non infrequentes, nullâ fere excrementorum expulſio, ex quibus tandem plerumque hydrops oboritur, cui legitimè ſuccurrere tentabis, ſi unà cum diureticis, convenientioribus catharticis adhibitis, ſuperfluos vitioſoſque humores expurgaveris, obſtructiones reſeraris, idoneaque alterantia in uſum adduxeris, quibus depravata illa temperies evaneſcat ac tandem ſanguis pro vitâ tuendâ ejuſque functionibus ritè obeundis aptior reſtituatur.

V.

CONFIRMATI jamque inveterati hydropis curatio non raró fruſtra ſuſcipitur, ut qui à perenni flatus aut humoris vel etiam utriuſque generatione factus, cauſam habet, inſignem viſcerum diſruptionem totiuſque temperamenti corruptelam: qùum viribus ægrotantis adhuc vigentibus, & naturali temperie nondum manifeſtè immutatâ operoſam quidem ſed non dubiam ſolutionem admittat. Humoris pituitoſi vel ſeroſi cum flatu permixti vacuatio, maximam in hydrope ſanabili curatio-

nis partem constituit, &, ut olim prodidit Heraclitus, tota curationis ratio est, ut ex pluviâ fiat serenitas, nimia scilicet corporis humiditas exsiccetur. Adeo ut omni arte illa debeat promoveri per vias naturæ convenientiores & humori morbifico consentaneas. Nimia quippe serosi humoris abundantia, ut hydropi nomen tribuit, ita plerumque ejus est causa conjuncta; seri enim secretione præpeditâ, ejusdem fit in vasa refluxus & propter cibum potumque continuò advenientem copia major : inde vasorum nimia distensio, mox ruptio aut saltem διαπήδησις; adeo ut citiùs vel serius extra vasa serum effusum in corpore, unde tandem hydrops colligatur. Contra vero dum admirabili naturæ solertia singulis diebus ejusdem seri in renibus fit secretio, per caruncuIas papillares transcolatio, in vesicam expulsio, ac per urinas expurgatio, hydropi vix unquam ulla præbetur occasio. Quis itaque naturæ, (quæ morborum verè medica est) imitator, quo ipsa vergit humores non ducat ad omnem hydropem persanandum cæterisque remediis diuretica non anteponat? quorum ope tota morbi materia per urinas faciliùs possit evacuari.

*Sunt ergo Diuretica hydropis præcipua remedia.*

Domini Doctores disputaturi.

*M. Ludovicus Poirier.*
*M. Petrus Bonnet, Reginæ Familiæ Medicus ordinarius.*
*M. Joannes-Baptista-Renatus Moreau.*
*M. Nicolaus Pelletier.*
*M. Renatus le Comte.*
*M. Franciscus Afforty.*
*M. Guillelmus Petit, Serenissimi Francorum Delphini Medicus primarius.*
*M. Rolandus Merlet.*
*M. Stephanus le Gaigneur.*

Proponebat Parisiis GUYDO-ERASMUS EMMEREZ, Parisinus, Baccalaureus Medicus. A. R. S. H. 1681.

---

Apud Franciscum Muguet, Regis & Facultatis Medicinæ Typographum.